

gelse til at nedsætte Prisen paa disse Varer og bevilget store Tilskud hertil. Samme og andre Love har jo gennemført andre Stats-Dyrtidsforanstaltninger til Prisers Nedsættelse, saaledes er Prisen paa Mælk, Sukker og Kartoffler ved Statsforanstaltninger blevet eller vil blive nedsat. De supplerende Stats-Dyrtidsforanstaltninger gaar ud paa, at Prisen paa Rugbrød fra 1. September skal kunne nedsættes yderligere med 10 Øre, og at den i Kornloven vedtagne Nedsættelse, som efter denne Lov træder i Kraft 1. Oktober, rykkes frem til samme Dato: 1. September, saaledes at den samlede Nedsættelse altsaa paa det Tidspunkt bliver 25 à 26 Øre. Fra samme Tidspunkt skulde Prisen paa Smør kunne nedsættes yderligere med 20 Øre og paa Flæsk med 40 Øre pr. kg, saaledes at, hvis Kødloven vedtages, det ved Dyrtidsloven bestemte Forhold mellem Flæsk og Kød selvfølgelig ogsaa opretholdes under Kødordningen. Om dette Lovforslags § 1 har der i det andet høje Ting været principiel Enighed mellem alle Partier. Naar det er vedtaget med kun 3 af Partiernes Stemmer, idet det konservative Folkeparti ikke stemte for det, er det udtrykkelig udtalt, at det ikke skyldes nogen principiel Uenighed om Ønskeligheden af denne Prisnedsættelse, men at man ikke stemte derfor, fordi det konservative Folkeparti havde stillet et samlet Ændringsforslag, hvori en principiel lignende Nedsættelse med visse mindre Ændringer i § 1 var indarbejdet.

Medens der saaledes har været principiel Enighed om § 1 mellem alle, udstrækker denne principielle Enighed sig ikke til de følgende Bestemmelser, som angaar de kommunale Dyrtidsforanstaltninger, idet der tværtimod her desværre er bevaret en principiel Uoverensstemmelse. Denne findes ikke i 2det Stykke af § 2, nemlig det Stykke, som omhandler en Nedsættelse af Brændselsprisen. Herom har der ogsaa været principiel Enighed, idet denne Nedsættelse af Brændselsprisen skal foregaa som en Statsforanstaltning, men gennem de kommunale Organer. Medens Staten ellers selv bestyrer sine Prisnedsættelser, har man ment — og alle har givet Tilslutning dertil —, at Brændselsprisnedsættelse paa Grund af Brændsels-spørgsmaalets store Forskellighed i de forskellige Kommuner bedst forvaltes af Kommunerne. Det er derimod om Anvendelsen af det Beløb, som stilles til Kommunerens Raadighed til egentlige kommunale Dyrtidsforanstaltninger, hvorom den prin-

cielle Uenighed drejer sig, heller ikke om Beløbets Størrelse, som er fastsat til 10 Kr. 60 Øre for de 3 Kvartaler af Aaret, som Loven omhandler. Da der ved en Lov, som blev givet i Slutningen af forrige Rigsdagssamling, er stillet 5 Kr. 40 Øre til Raadighed for første Kvartal af Aaret, vil det Beløb, som Kommunerne altsaa har til Raadighed i hele det kommunale Finansaar 1918—19, andrage tilsammen 16 Kr., idet det udtrykkelig anføres, at hvad Kommunerne ikke har anvendt i første Kvartal, i et delvis mildere Kvartal, da Dyrtidsforanstaltninger ikke anvendes saa stærkt, kan komme til Anvendelse i senere Vinterkvartaler. Den principielle Uenighed indskrænker sig altsaa til Spørgsmaalet om, hvorledes Kommunalbestyrelserne skal kunne anvende dette Beløb af 16 Kr. For det første Kvartal af dette Aar har Kommunerne haft Ret til at anvende Beløbet i Henhold til den hidtil gældende Dyrtidslov, nemlig saaledes, at det kunde anvendes baade til Dyrtidsforanstaltninger til Bedste for de vanskeligst stillede paa den Maade, at der ydedes disse direkte Hjælp i den ene eller den anden Form, og saaledes, at Kommunerne, naar de vilde hjælpe de vanskeligst stillede, kunde anvende f. Eks. en Fremgangsmaade, hvorved Rabatmærker blev tildelt alle Kommunens Beboere, hvorved Hjælpen til de vanskeligst stillede fremkom som Led i en almindelig Foranstaltning og derfor utvivlsomt maatte være de vanskeligst stillede mere kærkommen. Denne Ordning har været gældende med alle Partiers Tilslutning i det ene Kvartal, og jeg har maattet mene, at det vilde være urigtigt ikke at opretholde Adgangen til samme Ordning i de 3 øvrige Kvartaler af Aaret. Det er dette, som er vedtaget i Folketinget, men kun med et Flertal. Jeg vilde anse det for meget uheldigt, hvis denne Ret, som Kommunerne har haft og har anvendt i det første Kvartal af Aaret, skulde berøves dem i de tre følgende Kvartaler af Finansaaret. Kommuner, som har sat Pris paa den Maade, hvorpaa disse Penge er blevet forvaltet, vil vanskeligligt kunne forstaa, hvorfor de og deres Beboere ikke maa anvende samme Fremgangsmaade, som nu i 2 Aar har været tilladt. Jeg har foreslaaet, at Udgiften til de Foranstaltninger, som i saa Henseende kunde anvendes, vil blive Kommunerne godtgjort af Statskassen med $\frac{2}{3}$. Ogsaa i Mindretallets Forslag var det samme gældende, saa det er kun Spørgsmaalet om, hvorvidt Kommunerne skal have samme Ret som